

РЕШЕНИЕ

№ 3361

гр. София, 07.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в
публично заседание на 15.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **5785** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 215, ал. 1 и чл. 214, т. 1 от ЗУТ е образувано по жалба на „Д.”, представлявано от изпълнителния директор Б Д., срещу Заповед № РД-09-50-115/03.11.2009 г. на главния архитект на Столична община.

Ответникът, Ч. процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна.

Административното производство е образувано по искане с вх. № ГР-70-00-122/12.02.2009 г. на оспорващия за разрешаване изработването на план за регулация за определяне на прилежаща територия на съществуващи сгради – птицеферми, в поземлени имоти № 000012 и 000014 в землището на „Волуяк”, район „Връбница”. Искането е разгледано от Общинския експертен съвет по устройство на територията, който с решение по т. 22, обективизирано в Протокол № ЕС-Г-89/06.10.2009 г., е предложил на главния архитект на СО да издаде отказ за устройствена процедура. Предмет на оспорената в настоящото производство заповед, издадена на основание чл. 124, ал. 3 от ЗУТ и при възприемане на предложението на ОЕСУТ, е отказът на административния орган да допусне устройствена процедура. Актът е обоснован с бланкетно твърдение

за грубо нарушаване на т. 278 от V група на Приложение № 1 на Наредба № 7 от 25.05.1992 г. за хигиенните изисквания за здравна защита на селищната среда (изискващ наличие на 300 м. хигиенно-защитна зона по смисъла на чл. 2, респ. корекция в отстоянието по реда на чл. 4 от същата наредба), както и с противоречието на предложението с т. 22 от приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО.

Вещото лице инж. В. Г. е извършило експертно изследване на въпросите относно устройствената зона, в която попадат имотите, дейността, осъществявана в сградите, собственост на дружеството, както и във връзка с конкретното им местоположение.

От правна страна.

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване, а разгледана по същество е и основателна. Оспорената заповед противоречи на изискването за форма – отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК.

1. Чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК урежда като задължителен реквизит на административния акт посочването на фактическите основания за неговото издаване. Излагането от административния орган на съображенията, с които свързва упражняването на правомощието си, позволяват на съда да извърши контрол за материалната законосъобразност на акта, като прецени дали приетите за установени факти съответстват на относимата правна норма. Оспорването на отказ да се допусне устройствена процедура има за предмет защитата на правото на административно производство. Съдебната проверка е поради това ограничена до изследването на фактическите основания за отказ, квалифицирани от административния орган като отрицателни предпоставки за допустимостта на искането.

2. В конкретния случай, заключение за съобразяване на заповедта с дължимата форма не може да бъде изведено от формалното позоваване на т. 278 от V група на Приложение № 1 на Наредба № 7 от 25.05.1992 г. за хигиенните изисквания за здравна защита на селищната среда (отм., ДВ, бр. 38 от 2011 г., в сила към момента на издаването на заповедта) и т. 22 от приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО като правни основания за постановения отказ. Според чл. 2, ал. 1 от наредбата хигиенно-защитна зона е територията между източниците, които отделят вредности в околната среда (обекти, съоръжения и инсталации), и границата на жилищната зона на населените места, курортните и излетните комплекси, както и предприятията и складовите бази от хранителната промишленост за обектите по приложение № 1 от нормативния акт. В т. 278 от съответното приложение е определена хигиенно-защитна зона от 300 м. за дейността „клане и обработване на птици”. За да се прецени дали тази зона съществува е необходимо да бъде определено отстоянието спрямо конкретен обект – в противен случай по хипотеза не би могъл да бъде направен и извод дали извършването на дейността би било в нейния обхват, т.е. под

териториалното действие на забраната. Издателят на заповедта не е формирал конкретни съображения, основани на фактически установявания за отсъствието на дължимата хигиенно-защитна зона, представляваща територията между сградите, в които би се извършвала дейност, източник на вредности, и индивидуални обекти, за чиято защита е предвидена зоната. В административната преписка не се съдържат и категорични данни, че дейността в имотите, предмет на искането за градоустройствена процедура, се субсумира в хипотезата по т. 278 от приложението към подзаконовия акт, което прави немотивиран изводът за евентуалната ѝ вредност и по този начин пречатства преценката за прилагане на ограничението по т. 22 от приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО.

3. Правното естество на констатираните несъответствия на заповедта с реквизитите към нейната форма изключва изследването на въпроса за правилното приложение на материалния закон. Затова е безпредметно и обсъждането на констатациите на вещото лице. Дори и от експертното изследване да е възможно извеждането на извод относно допустимостта на заявлението за устройствена процедура, при липсата на надлежно мотивиран акт съдебната проверка би се основала на тълкуване на предполагаемата воля на административния орган, а не на контрол върху приети за установени и обуславящи отказа факти.

4. Изложеното мотивира съда да отмени обжалваната заповед и да върне преписката на административния орган. При повторното произнасяне следва да бъдат изложени конкретни фактически съображения относно условията за устройствената процедура. Предвид на отмяната на Наредба № 7 от 25.05.1992 г. за хигиенните изисквания за здравна защита на селищната среда, допустимостта на искането трябва да бъде преценена съобразно приложимото право към момента на издаване на новия акт.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – С.-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РД-09-50-115/03.11.2009 г. на главния архитект на Столична община.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания в 30-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: